

SUPLEMENT

LI 112 setembre 11

LLUITA
INTERNACIONALISTA

LÍBIA SÍRIA TUNÍSIA

....

continua la revolta

Amb aquest suplement volem donar continuïtat al seguiment que hem estat fent de les revolucions al nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà.

Agrupem aquí la Declaració del CEI sobre Líbia i Síria i un article sobre l'avanç que representa la caiguda de Gaddafi, amb les contradiccions que introdueix en el procés la presència de l'OTAN.

Finalment, la majoria del suplement el dediquem a la situació actual de Tunísia, on ens trobàvem quan les tropes rebels van entrar a Trípoli. Amb una onada de calor i en ple Ramadà, a finals d'agost tornàvem a Tunísia. Ens vam trobar un país molt diferent del que vam trobar al febrer. El nostre objectiu era arribar a les mines de fosfats a Redeyef. També anàvem a tornar a reunir-nos amb el Comitè de Defensa de la Revolució de Sidi Bouzid que ens havia convidat al febrer, i amb el de Regueb. En aquestes pàgines analitzem la realitat que hem trobat, les reflexions que vam fer amb els CDR i elements de balanç, així com les opinions de diversos activistes de la revolució.

Per la reconstrucció de la IV Internacional

Declaració del Comitè d'Enllaç Internacional

Gaddafi perd Trípoli; ara

La dictadura de 42 anys de Gaddafi s'ha enfonsat amb una guerra civil de 6 mesos. La derrota d'aquesta dictadura sagnant és una victòria del poble llibi i un pas endavant per al procés revolucionari àrab. No obstant això la participació de les forces de l'OTAN i el control per l'imperialisme de la direcció del CNT, s'alcen com un obstacle que el moviment rebel ha de superar per fer triomfar la revolució i destruir completament el vell règim.

La revolta popular a Líbia va començar el febrer 2011, just després de les revolucions a Tunísia i Egipte. En una primera etapa les masses líbies van organitzar manifestacions pacífiques als carrers, com les de Tunísia i el Caire. Gaddafi va respondre amb una forta repressió massiva i va emprar mètodes de guerra civil que van convertir les manifestacions democràtiques en una revolta armada. La primera reacció de l'imperialisme va ser posar-se al costat de Gaddafi, el dictador que els 90 havia millorat les relacions amb l'imperialisme i que a partir de 2000 es va convertir en fidel aliat seu. L'imperialisme, tant nord-americà com europeu, va guardar silenci durant setmanes perquè Gaddafi pogués desgastar el procés revolucionari llibi i es desenvolupés una direcció burgesa alternativa i pro imperialista en el camp rebel. Però davant la imparable extensió de la revolució al Magrib i l'Orient Mitjà, i quan l'imperialisme es va adonar que Gaddafi ja estava perdent la capacitat de defensar els interessos del capitalisme mundial a la zona, els EUA i la UE van decidir intervenir directament en el procés revolucionari. Així que les massacres que Gaddafi va començar a posar marxa el 17 de febrer contra les masses líbies i els bombardejos aeris que l'OTAN va començar a llançar el 18 de març contra les tropes gaddafistes,

formaven les dues cares de la contrarevolució a Líbia.

Ara, després de la derrota de Gaddafi, el que determinarà la destinació de la Revolució líbia són les milícies armades. De moment qui

va desplegar contra les masses van ser un exercici exemplar a seguir per altres dictadures agonitzants a la zona i formava una barrera de foc davant la revolució àrab. Per això la derrota de Gaddafi pot donar un nou impuls a les masses que estan

té a les mans el poder real no és el Consell Nacional de Transició (CNT) sinó els comitès formats per les milícies armades. L'avanç o reculada del procés revolucionari dependrà de la posició política prenguin aquests comitès. L'objectiu principal del CNT és, després de redactar una Constitució i convocar les eleccions en un termini d'un any, dissoldre els comitès i desarmar les milícies. Per al CNT això seria la «transició ordenada» cap a un nou ordre burgès al país i posar fi al procés revolucionari. Per això, per nosaltres, els i les revolucionàries socialistes, la fi de la intervenció militar de l'imperialisme, la defensa de les milícies armades i els comitès populars, la constitució d'un govern responsable davant elles, i l'elecció d'una Assemblea Constituent independent i sobirana són les reivindicacions més importants perquè avanci la revolució líbia.

La repressió massiva i brutal i els mètodes de guerra civil que Gaddafi

lluitant contra Bashar al Assad a Síria i Abdullah Saleh al Iemen. Sobretot a Síria, on les masses estan lluitant heroicament des de fa cinc mesos contra el règim dictatorial d'Assad, que s'inspira en les tècniques de Gaddafi de massacrar indiscriminadament el poble mobilitzant l'exèrcit.

A Síria, al principi, les masses exigien reformes democràtiques del règim i no reclamaven la destitució d'Assad, però l'atroc repressió de les manifestacions pacífiques pel govern ha estat un element determinant perquè el procés revolucionari comencés a posar-se com a objectiu la caiguda d'Assad i el seu règim.

La dictadura d'Assad, mentre aplicava la violència de l'estat contra les masses, també anunciava i prometia canvis democràtics en el règim per enganyar-les. L'abolició de la Llei de l'estat d'emergència, atorgar ciutadania als i les kurdes - que formen el 10% de la població

els toca a Assad i Saleh

nacional-, aprovar diverses lleis sobre el multipartidisme i la llibertat de premsa, van ser els intents del Govern siríà per desviar l'atenció de les masses mobilitzades. Però al mateix temps, després de cada «reforma» el Govern augmentava la repressió contra el poble i desplegava noves matances en diverses ciutats.

Des del principi de les mobilitzacions populars a Síria s'estima que el règim ha matat més de tres mil persones i n'ha fet «desaparèixer» desenes de milers. Però la repressió i les matances no han pogut eliminar la determinació de les masses sinó que les ha ajudades a superar la por que imposava el règim des de fa gairebé mig segle. D'altra banda l'imperialisme, d'acord amb la seva posició davant el procés revolucionari àrab, des del principi es va alinear amb Assad contra la revolució. L'imperialisme, juntament amb els països «forts» de la regió, com Israel i Turquia, i malgrat els conflictes intestins davant els processos revolucionaris democràtics a la zona, va optar per recolzar Assad en els seus esforços per integrar Síria en el camp mundial del capitalisme neoliberal i millorar les seves relacions amb l'imperialisme. No obstant això quan Bashar al Assad, com Gaddafi a Líbia, es va manifestar incapaç de gestionar la crisi política del règim,

l'imperialisme va començar a demanar la dimissió d'Assad i a imposar sancions econòmiques a Síria.

Els EUA, pels seus greus problemes econòmics a casa i reticent a obrir un nou front polític i militar a la zona, ha atorgat un paper decisiu a Turquia en la coordinació de la «transició ordenada» siriana. El primer ministre turc, Tayyip Erdogan, que fins fa quatre dies anomenava «germà» a Assad, i el govern del qual prenia el règim siríà com un aliat estratègic, va començar a impartir lliçons sobre els beneficis de les «reformes democràtiques» al govern siríà, alhora que va allotjar les organitzacions de l'oposició siriana per forçar la sortida d'Assad i va donar recer als refugiats àrabs que fugien de la repressió a les ciutats frontereres. El Govern turc, més aviat preocupat per les inversions turques a Síria i per les repercussions emancipadores que la revolució siriana pot tenir entre el poble kurd siríà, ara està enviant a Damasc els «darrers advertiments» de l'imperialisme i dirigint la formació d'una oposició burgesa i pro imperialista a Síria.

Encara que no està descartada una intervenció militar de l'imperialisme a Síria, no sembla ser una opció immediata tant per la crisi econòmica que l'imperialisme està

vivint, com per la reacció que pot provocar entre les masses àrabs i palestines a la zona. No obstant això, l'imperialisme que intenta sumar en el seu haver el procés libi, pot desplegar l'OTAN per intervenir a Síria en el moment que es vegi ineficaç per dominar la revolta de les masses, i per això cal estar alerta davant aquesta possibilitat. Des del Comitè Internacional d'Enllaç fem una crida a totes les organitzacions obreres i populars a lluitar contra qualsevol intervenció imperialista a Síria i a recolzar el poble siríà contra la dictadura bonapartista d'Assad. El futur de Síria només pot el pot determinar el poble siríà.

En opinió nostra, la principal debilitat de la Revolució siriana és la manca d'una direcció organitzada de la classe treballadora, encara que les masses obreres i populars estan participant activament en les mobilitzacions. Com s'ha vist en les revolucions tunisenca i egípcia, a part de les mobilitzacions de les masses als carrers i places, les vagues polítiques dels treballadors han estat elements decisius en la derrota dels règims dictatorials. De fet la falta de direccions obreres i socialistes és la principal debilitat de tot el procés revolucionari. Perquè es realitzessin veritablement les aspiracions democràtiques dels pobles del Magreb i l'Orient Mitjà i perquè les revolucions segueixin fins que les reivindicacions econòmiques i socials de les masses estiguin satisfetes és imprescindible que els òrgans populars i obrers prenguin el poder amb les seves pròpies mans amb una direcció de la classe treballadora revolucionària i internacionalista. La principal tasca dels i les internacionalistes revolucionàries és recolzar la construcció d'aquest tipus de direccions en les revolucions.

*Comitè Internacional d'Enllaç
5 de setembre de 2011*

Un triomf amb hipoteca

1. La formidable mobilització que va començar a Líbia el dia 15 de febrer és la continuació de la que va començar a Tunísia, va continuar a Egipte i es va estendre a tots els països de la zona nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà. Una revolució que combina aspectes democràtics, econòmics i antiimperialistes: tots els règims de la zona són dictatorials, no hi ha llibertats democràtiques, la població viu en la misèria mentre els dictadors viuen en l'abundància pel saqueig imperialista de les seves riqueses nacionals, tots els dictadors són els aliats de les potències occidentals. És l'estatus quo de després de la independència de les colònies i és el que defensa l'imperialisme fins al començament de les revoltes. Si hagués estat per l'imperialisme no s'hagués modificat gens la situació, tampoc a Líbia.

2. La diferència a Líbia és que Gaddafi reprimeix brutalment i això provoca la revolta a Bengasi, on es fractura l'exèrcit i l'aparell repressor del règim. La milícia rebel es crea al principi de l'aixecament, s'arma assaltant comissaries i casernes i amb les armes que lliuren els militars que s'adhereixen a l'aixecament. Per aquelles dates, l'imperialisme no arma la revolució, sinó que calla, donant temps a Gaddafi d'aixafar el moviment. Mentrestant els joves s'organitzen en barris i ciutats sense un comandament central únic ni militar ni polític, i Gaddafi no aconsegueix controlar la situació: comencen les declaracions de l'imperialisme gens nítides, després la condemna i al final passa a l'ofensiva contra Gaddafi. L'OTAN triga un mes a reaccionar militarment. Gaddafi va començar a disparar foc real el 15 de febrer; la presa de Bengasi és el 21 i l'inici de la recuperació és el 9 de març; el 17 és la resolució de l'ONU i el 19 comença la intervenció: fins aquí ja hi havia més de 5.000 morts/es.

Gaddafi no només és el soci dels

imperialistes a Líbia. En el terreny polític va col·laborar amb els EUA en la guerra antiterrorista contra Al-Qaeda, amb el Regne Unit donant els noms dels irlandesos que es van entrenar a Líbia, va lliurar opositors tunisians a Ben Ali, va ser còmplice de la UE en la seva política migratòria contra els i les emigrades africanes, els centres de detenció libis finançats per Berlusconi van ser camps de concentració on es van detenir milers d'africans/es. En el terreny econòmic ha permès l'entrada de les grans companyies petrolieres i de construcció, imposant una política de privatitzacions que hagués arribat al 100% de l'economia Líbia -segons paraules del seu fill. Va ser soci de dictadors com Ben Ali, al qual va recolzar, cridant públicament a no fer-lo fora, i va armar les milícies de l'RCD¹ que van causar el pànic i la mort a Tunísia després de la caiguda del tirà.

3. La intervenció de l'ONU-OTAN té l'objectiu de frenar l'ascens revolucionari que es viu al nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà, quan han caigut dos col·laboradors (Ben Ali i Mubarak) i està en perill el tercer (Gaddafi). És una decisió de conjunt perquè la intervenció és amb prou feines 4 dies després de la d'Aràbia Saudita a Bahrain. Evidentment l'imperialisme vol defensar els seus interessos econòmics i polítics, que té assegurats amb Gaddafi, Assad o qualsevol titella imperialista a la zona. Però l'imperialisme sempre conspira, a Líbia o a l'Estat espanyol, i elabora noves polítiques. Quan és Gaddafi ja és insostenible, deixa de donar-li suport, se'n desmarca i el deixa de banda. Gaddafi és una molèstia per acabar amb la situació revolucionària a la zona: encara que guanyés la guerra hagués estat el dictador més odiat i el major focus d'inestabilitat, amb Palestina-Israel. L'imperialisme fa un cop damunt la taula: sóc aquí, canvio de tàctica i intervinc per

imposar el meu criteri polític a la zona. No és una intervenció humanitària ni democràtica, és una intervenció política, i com a tal la denunciem. Aquesta intervenció política consisteix en canalitzar les revolucions donant-los un contingut de reforma democràtica tutelada. Que se'n vagi el gos però no pas la ràbia. El seu còmplice és el CNT², i també el denunciem. La posició que planteja que la sortida revolucionària a la dictadura de Gaddafi era la intervenció militar és reaccionària. Estem amb la pancarta que onejava a Bengasi: «No a la intervenció estrangera. El poble libi pot sortir-se'n tot sol».

Cameron, Sarkozy, Zapatero i el seu cap Obama, a més de garantir el seu tros de pastís a Líbia, volen posar-se la medalla democràtica, però el que temen de veritat és el poble en armes que la vol imposar.

4. Igual de reaccionària és la posició que se situa al costat de Gaddafi, ja sigui per les seves bondats o pel caràcter de la guerra que per ells és colonial. Per Chávez, Castro, Anguita... a Líbia s'hi viu molt bé, el petroli és de tot el poble libi i l'imperialisme ho ha muntat tot des del principi per acabar amb el govern del poble que és la *Jamahiriyya* socialista, i no els consta que Gaddafi sigui un assassí. Ens sembla un deliri ple de falsedats. Els que viuen bé a Líbia són els burgesos com Gaddafi, el poble, no; a nosaltres ens consta que és un assassí, i no només pel que referim més amunt.

Igual d'equivocat és l'argument que és una guerra colonial. Si Líbia estigués en la situació de l'Iraq quan la invasió, no dubtaríem d'estar en el camp militar iraquí malgrat el tirà. Però a Líbia hi ha una insurrecció armada contra el règim, i la intervenció, com abans dèiem, té per objectiu central acabar amb ella, per això va estar jugant insistentment amb la necessitat de negociar amb el règim de Gaddafi,

sense Gaddafi. Fins i tot a dia d'avui han estat negociant a Tunísia una sortida pactada.

En realitat aquests arguments deixen un flanc descobert a l'imperialisme per introduir-se en el moviment rebel libí. Només des de la trinxera rebel és efectiu denunciar la seva direcció com a reaccionària. Castro, Chávez i companyia, en comptes de posar-se al capdavant de la solidaritat internacional amb la revolució líbia, deixen a l'imperialisme la possibilitat d'aparèixer en la lluita contra un tirà, en una zona on l'imperialisme americà i europeu estan desacreditats -entre altres coses per la seva política sionista i antipalestina.

terreny de la lluita contra el feixisme.

5. Quan intervé l'OTAN, els rebels, després d'un avanç, van retrocedir fins a les portes de Bengasi i van ser derrotats a Trípoli, on la repressió va tornar a ser bestial. Això és determinant i és el que esperava l'imperialisme per aparèixer com el salvador. La primera barricada contra la revolució, no només a Líbia sinó a tot el Magrib i l'Orient Mitjà, va fer-la Gaddafi. La segona barricada és de l'OTAN, no armant als rebels i intervenint militarment, una barricada impressionant enmig d'una reculada militar rebel. Qualsevol canvi polític a Líbia o es fa amb mi, tutelat, amb la meua acceptació, o bé se

l'imperialisme fa tot el possible perquè el canvi democràtic sigui a la manera espanyola, una reforma maquillada perquè tot quedi igual que abans. Ja abans d'acabar amb Gaddafi el CNT està cridant a desarmar les milícies rebels. No en tenim cap dubte, l'exemple de Tunísia i Egipte així ho demostren. L'imperialisme europeu a Tunísia està bloquejant la situació perquè tot segueixi igual que abans, però sense Ben Ali. Tampoc tenim cap dubte que una cosa és el CNT i una altra els milicians armats que s'estan enfrontant a Gaddafi, que denuncien l'imperialisme i que diuen que si la dreta (en referència al CNT) arribés a prendre el control al costat

de les tropes de l'OTAN, quan acabi aquesta batalla en començaria una altra. Diuen que no estan lluitant per defensar els bruts interessos imperialistes, denuncien que a la línia de foc no hi ha els funcionaris del CNT i que es neguen a armar-los amb armes pesades. Aquesta és la gran contradicció: CNT o milícies.

7. No tenim cap dubte d'on hem d'estar situats a Líbia: estem al costat del poble libí fins a acabar amb Gaddafi, fins a no deixar res del règim,

denunciem l'imperialisme i el CNT com a corretja de transmissió política imperialista i els acords entre tots dos per repartir-se el pastís. El petroli ha de ser de tots i totes les líbies, nacionalitzat; no volem el desarmament de les milícies; exigim la retirada immediata de l'OTAN; apostem per la mobilització a Líbia i a tota la zona com a motor de canvi revolucionari.

José Díaz Sánchez de la Blanca

Notes

¹ RCD. Agrupació Constitucional Democràtica, partit de Ben Ali

² CNT: Consell Nacional de Transició

En el desembarcament de Normandia s'havien de denunciar els objectius dels EUA, perquè volien el botí de guerra, rapinyar Europa, i imposar un nou ordre mundial sota la seva hegemonia... però hagués estat un error cridar a la lluita armada contra l'imperialisme ianqui entenent-ho com una guerra colonial. Calia estar en la resistència contra el feixisme i denunciar que els EUA participaven en la guerra perquè volien aprofitar l'oportunitat de lluitar contra el feixisme per convertir-se en el garant imperialista del planeta, i frenar l'ascens revolucionari que es va viure a tota Europa, encara que el feixisme els importés tres pitos. Alhora calia denunciar De Gaulle, com ara denunciem el CNT, però això només era possible estant en el

les haurà amb mi. Aquest és el discurs de l'imperialisme: salvem al poble libí de la derrota, sense nosaltres estaríem derrotats. La guerra s'estanca.

6. Els rebels van entrar a Trípoli, i es va enfonsar el règim de Gaddafi, per nosaltres això és un avanç i esperem que, quan aquest article surti a la llum, hagi estat derrotat a Sirte i a tota Líbia. És un avanç perquè ha caigut un règim dictatorial. Però els rebels no entren a Trípoli només per la seva lluita, que és titànica i que ha estat desprestigiada per la premsa occidental i l'imperialisme, entren ajudats per l'OTAN, i aquesta és la gran contradicció. D'una banda el poble armat empeny cap a la ruptura total amb el règim, per l'altra

Les nostres reflexions amb els Comitès de Defensa de la Revolució (CDR), el febrer i ara

La caiguda de Ben Ali marca l'ascens de la mobilització a Tunísia, és la primera vegada al nord d'Àfrica que cau un dictador lligat a l'imperialisme (una anàlisi més completa al suplement del LI 109 de març 2011, que inclou el viatge que vam fer convidats/des pel CDR de Sidi Bouzid el febrer). Aquesta lluita és capaç de derrocar el dictador però no pas d'acabar amb el seu règim –policia, exèrcit, aparell d'estat...- ni amb les relacions econòmiques establertes per ell. Després de dos governs de Ganouchi s'acaba amb l'antic partit de Ben Ali (l'RCD) i, en algunes zones de Tunísia, fins i tot s'expulsa la policia. En aquest període es creen els CDR. En un primer moment són els encarregats de dissoldre les milícies de l'RCD i d'establir el proveïment de la població. Són un embrió de poder popular, però s'autodefineixen com de vigilància del govern perquè aquest arribi a les eleccions. No criden a derrocar el govern continuista. Només quan la pressió de la joventut, que sent que els roben la revolució, aconsegueix una mobilització formidable que fa caure el segon govern de Ganouchi, s'afegeixen al carro.

Aquesta va ser una de les reflexions que en el seu moment els vam fer a alguns companys dels CDR al febrer: per què en el moment de més mobilització, en lloc de postular-se com a poder i cridar a acabar amb el règim de Ben Ali, confiaven críticament en el govern i, a parer nostre, li donaven ales per recompondre's? –Vegeu l'article central i l'entrevista a en Hajji de Regueb.

Un altre aspecte que també vam analitzar amb ells va ser el paper de l'exèrcit. Aquest emergeix com a àrbitre després de la caiguda de Ben Ali: no havia reprimit i en alguns casos havia impedit que s'assassinessin treballadors/es. Però per nosaltres això no volia dir que l'exèrcit fos revolucionari: volia dir que deixava de recolzar la dictadura perquè estava derrotada, no pas perquè estigués amb el poble. Al contrari, és la institució clau i el pilar del capitalisme a Tunísia. No hi ha ruptura amb l'anterior règim si no es trenca amb l'exèrcit. Però els CDR van dipositar-hi la confiança. Un exemple: a Sidi Bouzid, dos companys són assaltats a la carretera i el primer que fan és posar-se en contacte amb l'exèrcit per salvar la situació. Creiem que aquesta confiança en l'exèrcit és un dels aspectes més negatius dels CDR.

Amb el CDR de Sidi Bouzid a febrer.

El tercer aspecte sobre el qual hem parlat el febrer i ara i en què tenim diferències és respecte les vagues. No és gens sorprenent que després d'anys de dictadura, els i les treballadores vulguin millorar el nivell de vida. Una onada de vagues va recórrer Tunísia el febrer i el març. Eren vagues per augments salarials, per fer fora l'RCD de la gestió de les empreses. La UGTT i els CDR no ajuden en aquestes vagues: el seu plantejament és que cal establir la democràcia i després vindran els avanços socials. Els vam dir que per nosaltres era un error i que la revolució tunisiana era una barreja de reivindicacions democràtiques i econòmiques. I el que s'havia de fer era encapçalar-les.

Els vam dir que per a la classe obrera i la joventut en atur, la lluita per la democràcia és també la lluita per un treball digne que els va ser negat per la dictadura. Per això és impossible separar per etapes el desenvolupament d'una revolució democràtica i pensar que fins que es consolidi el poder democràtic no s'han d'exigir millores en les condicions laborals. En aquest període històric imperialista no són realitzables els objectius d'una revolució democràtica si no és la classe obrera qui dirigeix aquest procés i si no entronca directament amb els objectius de classe. La inhibició de la joventut obrera o la joventut en atur en un procés que no els aporta una solució de futur permetrà que sigui una altra la classe decisiva, és a dir, la burgesia en estreta col·laboració amb l'imperialisme recompondrà l'estat, i amb ell una variant de l'antic règim, avortant o deixant a mig camí la revolució democràtica.

«Vam fer fora Ben Ali i es van quedar els 40 lladres»

Només de parlar amb qualsevol jove o amb qualsevol activista de la revolució, la resposta a «què ha canviat?» és la mateixa: a Tunísia no ha canviat res -es refereixen a la situació social i econòmica. Però sí que ha canviat alguna cosa a Tunísia, i per nosaltres és molt important: la desconfiança que tenen la joventut i els sectors més actius de la revolució que això no va. El cabreig és monumental i la ruptura no és només amb el govern, també amb els militars, no confien que la sortida revolucionària siguin les eleccions i la bretxa entre ells i els partits d'esquerra és cada vegada més grossa. Per arribar a aquesta situació teniu una mica de balanç sobre el que ha passat al quadre de *Les nostres reflexions*. Ara respondrem la mateixa pregunta que els fèiem: què ha canviat?

Una situació econòmica que s'agreuja

Si un dels detonants de les mobilitzacions havia estat la situació socioeconòmica dels i les tunisians encarnada en la immolació de Bouazizi, avui ha empitjorat.

És una realitat que no sorprèn quan a les zones turístiques veus els macrohotels de luxe tancats, amb 22.319 acomiadaments des de principi d'any dels 50.000 que s'han produït entre tots els sectors. La xifra d'aturats/des supera els 700.000 segons el govern, una xifra que en cercles d'activistes s'eleva fins al 20% de la població activa.

La Presse de la Tunisie (24/8/11) explica aquest panorama per l'entrada en recessió en el primer trimestre de l'any (-3,3%), una reducció de les inversions estrangeres directes del 26% els 7 primers mesos i un deute extern que arriba al 50% del PNB. A això s'ha d'afegir que tampoc s'estan prenent totes les mesures per desmantellar l'imperi econòmic Trabelsi (de la segona dona de Ben Ali) que segueix buidant de riquesa

el país, ni s'han pres mesures contra les multinacionals que exploten lliurement. Hi ha 3.500 empreses estrangeres, majoritàriament italianes i franceses, i que sobretot es dediquen a manufactures de cablejat electrònic i tèxtil i confecció. Aquestes darreres venen el 97% dels productes a la UE, mentre que paguen a les seves 200.000 empleades 0,75euros/h (6 euros per jornada de 8h), mentre que a França haurien de pagar-los a 9 euros/h. En sectors clau com el ciment, de les 7 cimenteres 4 estan privatitzades i les més grans pertanyen a les espanyoles Portland i Molins, que concentren el 50% del mercat local.

Així, segons el govern són 185.000 famílies que viuen en la pobresa o la indigència -el 10% de la població- i un 24,7% més malviu amb pensions irrisòries. Si aquestes són les xifres que el ministeri publica, no és d'estranyar que siguin més de 1.500 els conflictes laborals -salarials, ocupacions per aturats/des exigint feina, per l'estabilitat...- després de la caiguda de Ben Ali.

Sous de misèria, i a un pas... Lampedusa

En ple desert, a uns 20 Km de Douz, un amazigh, Issam, es parava a ajudar-nos, quan anava a la *jaima* dels seus avis. Va encendre un foc, al voltant del qual ens va fer asseure, i es va passar més de dues hores amb nosaltres, explicant-nos com ell, de 26 anys i torner d'ofici, havia pagat 2.000• per pujar a una barca i arribar a Lampedusa. D'allà va ser repatriat, i ara tornava a estar treballant de torner per 200D (uns 100 euros) al mes. La seva història dibuixa la tragèdia tant dels i les joves tunisenques, com del nivell de vida dels i les que tenen feina. Són milers els que han intentat el camí cap a Europa els darrers mesos.

Situació política. Els de dalt volen estabilitzar-la i els de baix seguir lluitant

S'han conquistat llibertats democràtiques formals. De premsa, d'associació, de partits i sindicats... no les ha concedides el govern, s'han conquistat. L'antic parlament de la dictadura s'ha dissolt i el seu partit il·legalitzat, però si hi ha alguna cosa en què tothom està d'acord és que «se'n va anar Ben Ali però es van quedar els 40 lladres»: el govern segueix en mans d'antics funcionaris de Ben Ali i de Bourguiba, el president va ser funcionari del primer, la justícia no ha castigat als responsables de l'antic règim (uns han rebut penes mínimes, altres han fugit del país amb fortunes i la majoria ni tan sols estan detinguts, com els policies responsables dels assassinats dels màrtirs de la revolució), la policia s'ha recompost i reprimeix les manifestacions com en els vells temps, l'exèrcit comença a reprimir i es jutja per la via militar els manifestants detinguts –vegeu el requadre-, més de 40 partits procedents de l'anterior RCD han estat legalitzats, i fins i tot partits obrers com l'LGO continuen essent il·legals i no es poden presentar a les eleccions. Com és possible tot això havent-hi una mobilització generalitzada i quan al febrer el poble tenia la paella pel mànec?

Ganouchi va dimidir el febrer i el va succeir el govern d'Essebsi. Aquest govern es planteja com a objectiu tancar l'etapa oberta el 14 de gener mitjançant les eleccions per triar Assemblea Constituent - que havia estat una bandera de la revolució- i la neutralització dels CDR. Durant aquest govern s'intenten afermar la burgesia i l'imperialisme, recolzant-se en les restes de l'antic aparell d'estat de Ben Ali i dels partits que no volen la ruptura. No és el govern de la ruptura. És el de la reforma: maquillar perquè tot quedi igual. És el que anomenem la «reacció democràtica».

Explica Santiago Alba: «La Qasba havia demanat que es reconegués com a instància legítima de cogovern el Consell Nacional de Protecció de la Revolució, una institució d'ampli espectre de la qual formen part la societat civil, organitzacions de Drets Humans i totes les forces polítiques rellevants,

inclòs el sindicat UGTT i el partit islamista Nahda. En lloc seu Caid Essebsi va encarregar l'elaboració de la Llei electoral a una comissió encapçalada pel jurista Yadh Ben Achour i formada per 71 personalitats nomenades a dit, moltes d'elles vinculades a la dictadura. Una vegada més la pressió popular i política es va engegar i va aconseguir una nova victòria parcial: l'anomenada «Instància Superior per a la Realització dels Objectius de la Revolució, la Transició Política i la Democràcia» va doblar el nombre de membres, donant cabuda -sense reconèixer oficialment la seva existència- als representants del Consell Nacional de Protecció de la Revolució (CNPR). La nova comissió ampliada, després de llargues i tenses deliberacions, va aprovar el dilluns 11 d'abril la nova

Les eleccions a La Constituent van ser convocades pel juliol i ajornades fins el 23 d'octubre. Hi ha tot un sector encapçalat pel govern i els partits reformistes que plantegen que tota sortida als problemes del poble tunisià es resol amb les eleccions. Un altre sector, encapçalat pel PCOT i els CDR de l'interior, plantegen que l'etapa actual de la revolució és només democràtica i que cal participar-hi en les millors condicions perquè el poble pugui votar. Uns i altres centren tot l'esforç en les eleccions i participen en el Comitè per a les Eleccions creat per l'Alta Instància. Aquest Comitè té com a objectiu elaborar, mitjançant inscripció, el cens electoral. Tots els partits d'esquerra, la UGTT i els millors activistes dels CDR, estan ficats en aquesta tasca, amb el centre de la

Manifestació a Tunis el 13/08/11 exigint justícia

lleï electoral». L'Alta Instància és un organisme compost per 160 membres, dels quals 70 pertanyen als CDR i 90 són d'organitzacions lligades a l'antic règim o de partits que no volen la ruptura com el Nahda,... Els CDR van debatre i la majoria va decidir que la seva coordinadora, el CNPR, s'hi integrés. La minoria va prendre el compromís de recolzar els acords que comparteixin i oposar-se als que no, intentant corregir les seves decisions. Opinem que l'Alta Instància és un organisme al servei de neutralitzar els CDR i canalitzar el procés cap a l'estabilitat del règim mitjançant les eleccions i com a tal ha de ser denunciada sense cap tipus de suport crític.

seva política en les eleccions. Però només el 50% de la població s'hi ha inscrit i només el 20% de la franja d'edat de 18 a 34 anys -el motor de la revolució. Això significa que els i les joves aturades no confien ni en el procés electoral, ni en els que l'impulsen. Però aquests joves aturats/des són qui surt al carrer exigint càstig als culpables policies de la repressió a Sidi Bouzid el dia 14 i 17 de juliol i s'enfronten a l'exèrcit i la policia, els que ho fan a Tunis a l'agost, i els que tenen ocupades les mines de fosfats a Redeyef. Creiem que això el que reflecteix és que s'obre encara més la bretxa entre joves, obrers/es, i els CDR i els partits polítics.

Reforma o Ruptura?

Per nosaltres la situació passa per la ruptura amb el règim anterior, amb l'antic aparell repressiu de la dictadura, l'exèrcit i la policia, abans al servei de Ben Alí, avui garants de la nova situació. Per això exigim justícia i càstig als culpables de la repressió que no han estat condemnats pel govern. No podem permetre que l'exèrcit jutgi per la via militar els detinguts en les manifestacions per exigir càstig als assassins del poble tunisià: al carrer han d'haver-hi els i les revolucionàries, a la presó els assassins. Només confiant en la mobilització de la joventut tunisiana hi haurà sortida per als problemes del poble, només ella serà capaç de trencar amb l'anterior règim, totes les forces de la mobilització han d'estar al servei de la ruptura amb l'anterior règim i no pas de la reforma.

El govern, l'Alta Instància,... estan al servei de la reforma, o sigui de la continuïtat de l'antic règim.

Les eleccions no donen menjar

En l'aspecte econòmic no ha canviat res, el poble tunisià no ha fet una revolució per no tenir cap futur i seguir sense feina mentre que els de dalt es queden igual. La UGTT ha de posar-se al servei de la lluita dels i les treballadores pel salari i de la joventut per l'ocupació. No pot ser que les multinacionals segueixin fent negoci, mentre la joventut no troba feina i els i les obreres cobren una misèria. No s'ha de pagar el deute extern, els governs europeus van fer negoci durant anys amb Ben Alí: ni un euro més pels que van recolzar el tirà i van portar misèria. Empresa estrangera,

empresa nacionalitzada al servei dels i les aturades i treballadores. Tot l'imperi econòmic que el tirà va robar durant dècades ha d'estar nacionalitzat, només així s'acabarà amb la desocupació i la misèria.

La UGTT i els CDR han d'estar al servei de la joventut i els i les treballadores, construir, com al gener, uns CDR representatius que trenquin amb el govern tunisià i els europeus. Només així es tancarà l'escletxa entre aquests organismes i la joventut revolucionària.

Les eleccions d'octubre no són cap solució, no faran canviar res, només legitimaran més el procés reformista i de misèria. S'hi pot participar per denunciar la política reaccionària -o per cridar a trencar i no tenir-hi cap confiança-, creant una aliança de totes les organitzacions sindicals i polítiques d'esquerra que les denunciïn, amb la joventut i les mares dels màrtirs de la revolució al capdavant, per canviar la situació que avui es viu a Tunísia.

José Díaz i M. Esther del Alcázar

Veus de la revolta

GIRA D'ACTIVISTES DE REGUEB I REDEYEF A L'ESTAT ESPANYOL DEL 3 AL 14 D'OCTUBRE

Redeyef. Conca minera de fosfats

... la revolució també tenia altres objectius... que són les necessitats bàsiques del poble. I no es pot ser negligent amb l'essencial en benefici de la transició política.

Adnene Hajji es defineix com a militant des dels anys 70 pels drets dels pobres i per la llibertat dels oprimits d'aquesta regió, és secretari general de la UGTT de Redeyef així com del sindicat de base de mestres de primària. Va ser detingut i condemnat el 2008 per la seva participació com a sindicalista de la UGTT en les mobilitzacions per llocs de treball a les mines de fosfats per als joves. També des d'aquest lloc va encapçalar l'organització de la ciutat en la revolució actual.

LI.- Hi ha gent que diu que la revolució no va començar el 2010, sinó el 2008 amb la lluita dels miners de Redeyef. Què va passar?

AH.- La vaga de 2008 no va ser un succés fortuït. Va ser l'esclat de la ràbia d'anys davant les injustícies dutes a terme per la Companyia de Fosfats de Gafsa. Va ser un esclat contra la pobresa i l'atur d'aquesta regió, davant de la riquesa que acumulava la companyia que guanya 6 vegades els costos de producció, a costa de la misèria, la salut i la pròpia naturalesa de la regió. La contaminació és tan alta que la regió no disposa d'aigua potable, però la companyia mai no ha assumit cap responsabilitat, ni creant llocs de treball, ni invertint en infraestructures,... és una situació que des que es van descobrir els fosfats s'ha anat acumulant, tant durant la colonització francesa, com amb Bourguiba o amb Ben Ali. Es va anar acumulant la ràbia i va esclatar el 2008.

En una negociació la companyia de fosfats es

va comprometre a obrir un concurs per incorporar treballadors. El concurs es va fer de manera il·legal i els joves van venir al sindicat proposant anar a la vaga contra la forma de contractació. Desenes de joves es van posar en vaga de fam en aquest mateix local, exigint feina i que es refés el concurs de contractació. Al cap d'uns dies la companyia ens va cridar a negociar, i ho vam fer fins a arribar a un principi d'acord amb el qual es va aixecar la vaga de

fam. Però van passar els dies sense que es concretés res, per la qual cosa el moviment va passar a ser de mobilitzacions, marxes, assemblees en aquest local,... i com que no es van obtenir respostes de la companyia, vam decidir paraitzar la producció, i vam bloquejar els trens que la treien durant 2 mesos. El moviment va anar creixent perquè tots els habitants de Redeyef es van anar interessant a poc a poc pels motius de la lluita: dones, homes, nens, ancians, aturats, treballadors... Tothom va participar en una lluita que anaven veient que era determinant per al futur de la regió. Però transcorreguts aquests dos mesos (la lluita en va durar 6, des del gener fins al 24 de juny) la policia va començar a actuar i el

Redeyef 2008

moviment va créixer fent manifestacions també a la nit. Fins aleshores el govern de Ben Ali no havia fet res: ni negociat, ni reprimat, probablement esperant que el moviment decaigués. No va ser així i va començar la repressió. A l'abril ens van detenir durant 4 dies, però tota la població va sortir al carrer i els enfrontaments amb la policia van ser molt forts, fins que la pressió va obligar el govern a alliberar-nos. Després d'això vam reprendre els intents de negociar amb el govern, amb el ministre de l'Interior, amb el de Sanitat Pública, que era un gosset falder de Ben Ali, amb les autoritats regionals... Però desgraciadament el règim de Ben Ali havia bloquejat totes les portes. Així que vam seguir les mobilitzacions fins el 5 de juny. Aquest dia els habitants de Redeyef es van aixecar i van veure com la policia de Ben Ali havia violat tots els comerços, robat les seves mercaderies, rebotat les portes dels cafès, trencat els aparadors,... i des de l'assemblea que es va celebrar aquí al matí els enfrontaments amb la policia van ser violents –cops, gasos lacrimògens...- fins el 14 de juny, que la policia va començar a disparar foc real i vam tenir els primers màrtirs. La policia va continuar els joves que fugien, fins i tot perseguint-los amb els cotxes quan fugien a la muntanya. Els que aconseguien passar-hi la nit s'assabentaven que la policia havia entrat a casa seva i havien detingut qui hi hagués. Van detenir tots els joves que havien portat endavant la lluita, i el 24 a la nit van entrar a casa meua trencant la porta i em van detenir, així com a altres dirigents del sindicat. No ens van ficar a la presó de Gafsa, sinó a mi a Kasserine, i als altres en altres, separats. En el judici vam ser condemnats a penes d'entre 2 i 6 anys, i a mi de 10. Vaig sortir el novembre 2009 amb l'amnistia general, i com tots els altres ens vam quedar a l'atur fins a la revolució d'aquest any, quan vam tornar a fer assemblees, organitzar-nos, mobilitzar-nos...

LI.- Què ha canviat entre el 14 de gener i ara?

HA.- És evident que aquesta revolució no ha arribat al final. Es poden veure ben poques diferències entre abans i després del 14 de gener. Ben Ali no hi és però el seu règim encara segueix controlant la vida econòmica i fins i tot la vida política del país. El govern actual de Beyi Caid Essebsi, exministre de Bourguiba, té bloquejada la revolució, i la inseguretats i la manca de feina alimenten les manifestacions. Com les de dilluns passat exigint justícia contra una corrupció que encara continua. I estem a menys de 2 mesos de les eleccions a la Constituent i aquesta inseguretats planteja dubtes de com puguin realitzar-se. Els partits polítics encara són molt febles i no tenen propostes concretes per aquesta difícil situació. El Nahda (partit islàmic moderat), amb altres partits procedents del vell règim, poden tenir la majoria i frenar la revolució. Veurem què passa després de les eleccions. És una situació inquietant: l'atur, la fi de l'antic règim i la resta d'objectius de la revolució poden aconseguir-se o no?

LI.- Què opines de les vagues i mobilitzacions per reivindicar llocs de treball? Hi ha gent que opina que no és el moment perquè ara l'objectiu és la transició política, i els que opinem que tots dos processos han d'anar plegats.

AH.- Que aquest no era el moment per fer vagues va ser el nostre discurs durant 5 ó 6 mesos, que havien

Ocupació i bloqueig de les mines de fosfats

Hajji ens va acompanyar a veure els piquets de joves que tenen paralitzada la mina de fosfats de Redeyef exigint els 3.000 contractes de treball acordats al febrer amb la Companyia. El problema que ens explica Hajji és que els miners que treballen als fosfats són l'aristocràcia obrera de la regió,

perquè cobren el doble dels sous mitjans, i no participen en la mobilització. A més tenen una estructura de clans tribals, mitjançant el qual tracten de controlar també els seus fills, encara que els joves d'aquestes tribus comencen a tenir enfrontaments amb els seus clans, producte de l'embranchada de la mobilització. Així doncs, són els aturats de Redeyef els que tenen bloquejada la producció mitjançant piquets.

Són un centenar, repartits en 5 piquets que ocupen tant l'administració com l'extracció que es realitza a cel obert i la fàbrica de rentat i compten amb el suport de la UGTT local.

Sota un sol de justícia que superava els 45 graus, en ple Ramadà, i a primera hora de la tarda, els piquets estaven extenuats i intentaven dormir. Tot i així es van incorporar per dir-nos que tenien força per seguir la lluita, i nosaltres vam desitjar-los el millor resultat.

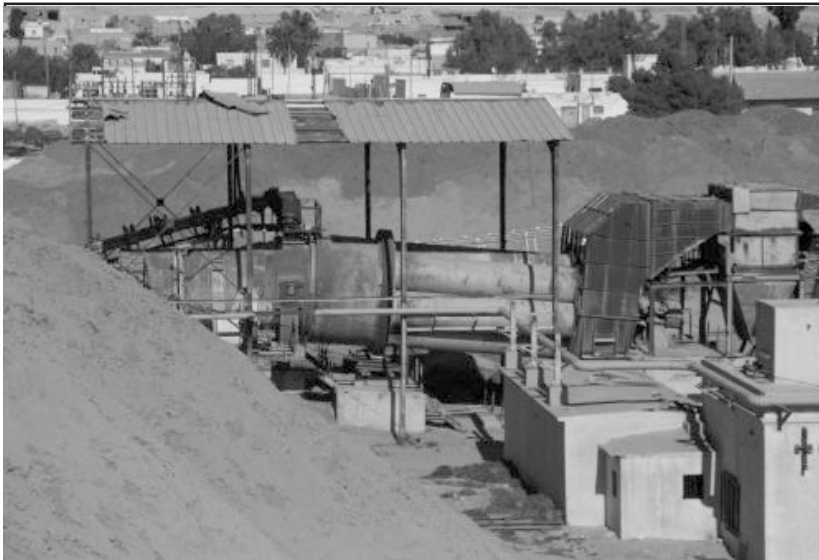
d'esperar a la transició. Però la revolució també tenia altres objectius que van moure la seva base social, que són les necessitats bàsiques del poble. I no es pot ser negligent amb l'essencial en benefici de la transició política. Com heu dit, totes dues coses han d'anar juntes, en paral·lel. Hi ha una relació dialèctica entre la revolució social i la política. Sé que amb aquest govern il·legítim no es poden aconseguir els objectius de la revolució, però també sé que se li poden exigir algunes coses, com a mínim per reparar la situació. Bloquejar les reivindicacions socials fins al final de la transició no és lògic. Avui aquesta posició està portant els partits polítics a distan-

un acord per al desenvolupament de la regió amb 5 mil milions per a inversions en infraestructura, la creació d'una cimentera, etc... i la Companyia es va comprometre a crear 3.000 llocs de treball. Però en aquests 7 mesos no s'ha fet res de res. Si s'hagués fet alguna cosa s'hauria calmat la gent i aleshores s'hauria pogut posar a pensar en el canvi polític. Segons l'acord el maig s'hauria d'haver fet la selecció i contractat la gent: els joves ens han portat les sol·licituds al sindicat. No s'ha fet absolutament res: què esperen? Els hem dit que almenys facin la selecció i contractin. Però així estem, un mes i mig després i tot bloquejat (vegeu el requadre Bloqueig de les mines de Fosfats).

són: per uns era entrar a l'Alta Instància i per altres, no. Caldria definir primer, un, dos, tres... objectius; i després què cal fer per aconseguir-los.

LI.- En el llibre de Santiago Alba «Tunísia. La revolució» es diu que aquí a Redeyef teníeu organitzada tota la ciutat, com? Quin és la situació actual?

AH.- A Redeyef tota l'organització es va impulsar des de la UGTT. En aquest local on ens trobem es va forjar la mobilització de 2008. També és aquí des d'on ara es va impulsar la creació d'instàncies com la d'aturats, de dones... que permetessin avançar en organització. Però desgraciadament els partits polítics van ser una catàstrofe per a la revolució perquè en lloc d'orientar, educar, han ajudat a dispersar la fúria de la revolució. Aquí a Redeyef ara hi ha 7 ó 8 partits que han obert locals però que desgraciadament estan dirigits per gent que no té experiència i no saben què fer, no eduquen els joves. Per exemple tenen espai, a les assemblees, aquí mateix, per formar als joves, per explicar-los què és el comunisme, què són les eleccions... i no ho fan. I seria imprescindible, així com que fessin propostes d'organització, perquè els joves ho necessiten. Però no, estan com a absents.

Els fosfats sobre la ciutat. Foto d'Ainara Makalilo i Boomj. Rebelión

ciar-se dels joves. I això és terrible, perquè no es pot deixar de veure la misèria i la pobresa en què viu el nostre poble, quan hi ha gent que no té ni pa per menjar. Menys encara quan no està clara quina serà la situació després d'aquestes eleccions. Així que cal exigir, des d'ara, per als joves com a mínim una reparació de la injustícia. I això és possible.

També és possible que el govern actual estigui bloquejant les reivindicacions socials justament per provocar els joves, generar una inestabilitat que li permetés ajornar altre cop les eleccions, o impedir que la gent se centri en la importància de les eleccions. Us dono un exemple concret. Aquí la feina ve de la Companyia de Fosfats de Gafsa. Al febrer vam arribar a

LI.- Quina és la situació de l'organització del moviment? I del front 14 Gener?

AH.- Desgraciadament crec que l'esperança de l'esquerra en el front del 14 de gener s'ha esvaït. El front del 14 de gener va esclatar amb la creació de l'Alta Instància per a la Realització dels Objectius de la Revolució i la Reforma Política. Va ser un procés momentani: avui tots els partits fan la seva de cara a les eleccions.

Respecte a altres organitzacions, com el Consell per la Defensa de la Revolució, es planteja una altra qüestió: què vol dir protegir la revolució? Seria defensar els seus objectius i que aquests objectius i la manera d'aconseguir-los fossin comuns a tots. I al Consell no ho

LI.- Què opines de les revolucions del nord d'Àfrica i l'Orient Mitjà, i en particular les de Síria i Líbia?

AH.- La situació al món àrab és de lluita contra dictadures i s'han de recolzar aquestes revolucions. El problema és qui són aquests revolucionaris? La meua por és que per exemple a Síria prenguin les regnes els islamistes i que la revolució no arribi al seu fi. Que els islamistes prenguessin el poder en aquesta regió seria catastròfic.

D'altra banda és clar que cal estar en contra de la intervenció de l'OTAN a Líbia. Són els revolucionaris qui ha d'abatre el règim de Gaddafi. És clar que és un tirà i que cal fer-lo fora, però la intervenció de l'OTAN pot deixar a Líbia en una situació semblant a l'Iraq.

... el nostre primer error va ser aturar la revolució per donar temps a la democràcia i al govern...

Extraiem unes quantes anàlisis d'una llarga i fraternal xerrada amb dos membres del Comitè de Defensa de la Revolució de Regueb (que ja coneixíem del viatge del mes de febrer), Hajji Mounir, que es defineix com independent, i Ahmet Al Zarái, militant del PCOT.

LI.- Què ha passat a Regueb des de que vam ser aquí al febrer fins ara?

HM i AZ.- El CDR de Regueb continua funcionant, mobilitzant-nos, perquè no ha canviat res. Primer vam confiar en el govern, però veient que no feia res, vam començar amb les mobilitzacions contra els directors de secundària, seguim contra els delegats del govern procedents de la RCD que van substituir als antics governadors...

El que té de bo la revolució és que et prepara per respondre ràpidament i en dos o tres dies hi

Regueb, 24/08/11. Amb Hajji i Ahmet

ha una resposta coordinada. És un combat permanent amb el govern. Sigui el problema que sigui, els comitès organitzen la resposta de seguida. I així com podríem dir que el Consell Nacional de Protecció de la Revolució l'han cremat, els partits polítics, al costat de persones

independents, hem establert una espècie de coordinació. Qualsevol cosa que passa és a Internet immediatament i veiem què fem. I aquí només importa que compartim els objectius de la revolució: jo sóc independent, Ahmet és comunista, però estem colze a colze per

Judicis a manifestants per la justícia militar

14 i 17 de juliol a Sidi Bouzid

El 14 de juliol una bala de l'exèrcit assassinava a Hajloui Thabet, de 14 d'anys. Estava en la mobilització que, igual que en la Qasba de Tunis, exigia a Sidi Bouzid la separació de poders i la independència de la justícia.

El 17, una altra mobilització que reivindicava al caigut i exigia càstig als seus assassins, va derivar en forts enfrontaments i es saldava amb 5 detinguts. D'ells 2 han de ser jutjats per la justícia ordinària, però els altres 3 han estat passats a presons militars i seran jutjats en aquesta jurisdicció, ratificant la complicitat de l'exèrcit en la repressió sobre les mobilitzacions.

Mentre estàvem a Sidi Bouzid s'imprimien els pamflets convocant a una nova manifestació per exigir la llibertat dels detinguts el 27 d'agost.

fer que la revolució aconseguís les seves finalitats. Actualment les mobilitzacions a Regueb de vegades són massives, altres no, però sempre es debat... Hem de seguir estant vigilants perquè la reacció està sempre preparada.

LI.- Heu dit que es va acabar la confiança en el govern, com veieu l'actual?

HM i AZ.- El primer que hem constatat és que no és un govern revolucionari. La segona cosa és que tampoc és un govern que vulgui fer reformes. I el tercer i pitjor és que facilita el terreny perquè tornin els d'abans. Pel que fa a la justícia no s'ha fet res contra els responsables del govern de Ben Ali. Això ens ha portat a fer actes després de la repressió a Tunis de la setmana passada, i el divendres vam fer la commemoració dels nostres màrtirs.

Als mitjans estan tornant els missatges polítics que ja coneixem, en l'actuació de la policia tornen els gasos lacrimògens i maltractaments, com a la Qasba de Tunis... A Regueb tenim un detingut per la policia de la manifestació de Tunis que va ser lliurat a un comandament militar, cosa que genera dubtes sobre l'exèrcit per la seva complicitat amb la policia (vegeu el quadre so-

bre detinguts a Sidi Bouzid).

Un altre aspecte sospitosos del govern és la política internacional amb França, Itàlia, EUA... comencem a sentir que el capitalisme contra el qual ens vam rebel·lar tornarà encara més reforçat a causa, per exemple, del deute.

Així com vosaltres i els sindicalistes europeus veniu a donar-nos suport a la revolució, el govern transitori és sostingut pels governs capitalistes. És l'enfrontament dels governs capitalistes contra els pobles a nivell internacional...

LI.- En quina situació estan les mares dels màrtirs a les quals vam visitar el febrer?

HM i AZ.- El govern va pagar les indemnitzacions, però no han fet res més del que s'havien compromès. Ni l'escolarització dels fills, ni la manutenció, ni res. La seva situació econòmica no és bona. I el que més toca el cor de les famílies dels màrtirs és que el govern no ha fet res amb els assassins materials dels seus fills, no es tracta de policia d'elit, són agents que ni tan sols estan detinguts. Les mares estan oblidades.

LI.- Quan vam ser-hi al febrer vam debatre amb el Comitè de Sidi

Bouzid la confiança en el govern provisional i l'exèrcit que portaven a no prendre el poder a les vostres mans i a aturar la revolució per consolidar la democràcia, podia tenir conseqüències funestes –vegeu el suplement de LI 109, març 2011. Com valoreu ara aquella polèmica?

HM i AZ.- Personalment, al costat de la majoria d'activistes de Regueb, pensem que el nostre primer error va ser aturar la revolució per donar temps a la democràcia i al govern. Crec que en lloc de donar aquest temps al govern havíem d'haver continuat la revolució, eradicant totalment el RCD, fins i tot per la força, i instal·lar un govern revolucionari. Aquesta presa del poder l'havia d'haver fet el Consell Nacional de Protecció de la Revolució, però des dels Comitès confíavem en el Ministeri de l'Interior i per això no vam completar la revolució i aquest va ser el nostre error. (...) Al gener a més hi havia confiança en l'exèrcit, però a força de veure les seves manipulacions amb el govern, això ha canviat i avui ja no n'hi ha.

Fins el març vam estar esperant, però una revolució vol canviar-ho tot i vam començar a adonar-nos que només obtindríem reformes. Nosaltres volem portar la revolució

Arrest i càstig als assassins dels màrtirs!

Manifestació el 5 de setembre davant del tribunal militar de Sfax que havia de jutjar el policia Omrane Abdel Ali per l'assassinat del màrtir Slim el Hadhri, originari de Kerkennah, el 14 de gener. La manifestació exigia l'arrest d'altres policies responsables (Jouini Mourad, Ajimi Moncef, Akrmr Basssem) de la mort d'altres màrtirs i l'acceleració del procés. Però el judici es va ajornar.

...s'ha deixat escanyar la revolució líbia, girant l'esquena totalment a aquesta revolució....

Entrevista a Fathi Chamkhi, comunista revolucionari, membre de l'LGO (Lliga de l'Esquerra Obrera) i d'ATTAC

LI.- Com valora la política de l'actual govern?

FCh.- La tasca del govern Essebsi no ha estat fàcil. Quan va prendre el poder la revolució estava en expansió i l'aparell d'estat molt esquerdat. L'equilibri era molt fràgil i el risc gran, perquè l'avantatge el tenia el front popular. La tasca d'Essebsi era establir la situació i intentar recuperar l'avantatge, de manera que la contrarevolució reprengués el control de la situació. Es va prendre la tasca amb energia i va començar buidant el que anomenem el Consell Nacional de Protecció de la Revolució, buidant els partits polítics empenyent-los a l'Alta Instància... i ha aconseguit avançar amb ells cap a la realització de les eleccions per a l'Assemblea Constituent. Aquesta va ser una reivindicació popular i ell ha aconseguit concertar una etapa per establir encara més el poder estatal.

I ho ha fet mentre la situació social no ha parat d'agreujar-se, particularment l'extensió de l'atur i la degradació del poder adquisitiu, perquè els preus pugen pertot arreu. Pot ser que la conjuntura líbia hagi jugat un paper en la política del govern, ajudant-lo d'alguna manera a forçar la calma aquí... però és clar que la col·laboració dels partits polítics, d'aquests que es diuen d'esquerra, d'extrema-esquerra i tot això, col·laborant amb l'esperança d'aconseguir una part del poder a les eleccions, ha estat molt important...

LI.- Què opines de la relació amb les altres revolucions i en particular amb la situació líbia?

FCh.- La debilitat de la revolució tunisiana, i certament de l'egípcia,

és política, perquè d'aquestes revolucions no n'ha emergit una direcció pròpia. Perquè la revolució que havia començat a Líbia, i que va tenir molt de temps fins a arribar a la intervenció de l'OTAN, va ser una oportunitat històrica que va deixar oberta davant les revolucions tunisiana i egípcia la possibilitat de connectar amb el que passava a Líbia i crear una altra dinàmica, no només per

Lenin ho posava tot per estendre la revolució a Alemanya, aquí desgraciadament l'absència d'aquesta direcció revolucionària efluent del propi moviment revolucionari, la incapacitat total dels partits d'esquerra i extrema-esquerra de liderar la revolució, la seva obsessió de voler arribar al poder costi el que costi, els ha fet oblidar el primer deure essencial de tot revolucionari: de mirar, de pen-

combatre l'ordre dominant i tot això, sinó per una cosa que està en el cor de tots els militants revolucionaris, nacionalistes àrabs, etc... d'avançar cap a la unificació del Magreb, o de la regió àrab, és a dir, de crear una dinàmica social de base popular que uneixi estretament les lluites actuals, ... I com que sóc un internacionalista revolucionari, no puc deixar de pensar que hagués estat necessària, important, aquesta unificació de la revolució àrab. És a dir que avui la revolució tunisiana està confinada als límits de Tunísia, ... com en el seu moment la revolució russa va estar confinada en els límits de Rússia. Però així com

sar, de fer entrar en la seva tàctica, en les seves campanyes, en el seu programa, la unió militant entre les forces revolucionàries; s'ha deixat escanyar la revolució líbia, girant l'esquena totalment a aquesta revolució. Perquè no s'ha fet res a Tunísia, absolutament res.

LI.- Què ha passat amb el Front 14 de gener?

FCh.- La reacció política va ser bona, el fet que els partits que s'autoqualifiquen d'extrema-esquerra s'unissin en una instància comuna va estar bé. Però calia tenir realment la voluntat de treballar junts, i no era el cas. Podia haver tingut una influència sobre

el procés revolucionari, però desgraciadament, tots estaven preocupats pels seus propis interessos i veient als altres no com a socis –encara que fos transitòriament- sinó com a competidors. Conjuntament només es va fer el míting popular que va reunir 5000 persones, que tenien aquesta esperança, però que va ser traïda perquè no es va fer res més conjuntament.

El front no ha desaparegut. És com el Consell Nacional de Protecció de la Revolució: són aquí, sense fer res. Del front 14 de gener, uns han entrat a l'Alta Instància, altres es mantenen al Consell, altres s'han retirat, però el front segueix aquí...

LI.- Quina és la situació previsible en les eleccions? i el paper de Nahda? Què s'hagi inscrit només el 50% del cens vol dir que no desperten il·lusions?

FCh.- No, no és que no tinguin il·lusions, és que no veuen relació entre les eleccions i la seva situació. No veuen com les eleccions podrien actuar sobre les seves condicions de vida. Seria formidable si una majoria no tingués il·lusions, sinó que tingués consciència de què estan intentant fer.

No, serà una batalla dels partits pel repartiment del pastís. Cadascun vol mesurar-se, saber quin és el seu pes polític, i el que és més important, saber quantes places tindrà en aquesta Assemblea. Tots estan preocupats per això. La seva lògica és que si

nosaltres, un partit revolucionari, estem en el poder, sigui quina sigui la manera en què l'obtinguin, els treballadors i les masses populars se n'aprofitaran. I el que és essencial és que tots estan d'acord, conscientment o inconscientment, a deixar al seu lloc l'essencial del poder de Ben Ali, és a dir el seu model econòmic i social, que és el model del capitalisme mundial i, concretament, deixar Tunísia sota la dominació imperialista. Perquè l'Assemblea Constituent no portarà cap resposta a les qüestions que plantegen les masses populars i treballadores tunisianes. Al contrari, serà una oportunitat política per la contrarevolució, per reprendre el control de la situació i fabricar una nova legitimitat, que potser pugui acabar servint fins i tot per a la reintroducció de la dictadura, de la restauració de la disciplina i l'autoritat de l'estat.

Nahda jugarà un rol, però no serà primordial. Serà un actor entre altres, no tindrem una situació de bipolaritat entre d'una banda els «*progressistes-democràtic-modernistes*» –els del vell partit comunista han creat un front *modernista* amb els liberals- i un altre de *salafista*, reaccionari, islamista.

LI.- Quin és la vostra posició davant les eleccions?

FCh.- Ja he comentat que la gran debilitat del moviment revolucionari és que no ha arribat, fins ara, a fer emergir

la seva pròpia direcció política, o bé a atreure cap a si un grup o partit polític constituït que realment arribi a deixar de banda els seus interessos de politicastes, de posicionament en el poder. Desgraciadament, jo pertanyo a un grup, la Lliga d'Esquerra Obrera (LGO), que correspon a aquesta actitud, però que som molt febles i no tenim cap possibilitat efectiva en la correlació de forces actuals. A mitjà termini, sóc optimista.

Ara com ara, la LGO participarà en les eleccions, jo mateix en seré cap de llista, però no pas per fer-me escollir, sinó per dir això, dir que el joc que avui representa la Constituent no resoldrà cap qüestió que els afecti realment, sinó que al contrari, la finalitat és la de mantenir les mateixes posicions, que siguin els mateixos qui manin, els mateixos que tots recordem. Dir-ho és important, perquè més endavant haurem estat l'única força política que ho haurà dit, entre tots aquells que diuen que sí, que l'Assemblea Constituent serà la solució de tot, la solució a l'atur, a la pobresa, a la malaltia, etc... i estarem en millors condicions per a la següent batalla. Cal seguir la batalla, continuar la revolució.

Quan tancàvem aquest diari, l'LGO no havia estat legalitzada i s'havia tancat el termini de presentació de les llistes electorals

Egipte Asalt a l'ambaixada d'Israel

El divendres 9/09/11, una massiva mobilització exigint justícia contra els responsables del règim de Mubarak, va acabar assaltant l'ambaixada israeliana malgrat el mur que la protegia. El motiu havia estat la mort de 3 policies en el Sinaí a mans de tropes israelianes.

La dura repressió de la policia i l'exèrcit no va poder evitar un assalt que va acabar amb la fugida del país de l'ambaixador i la delegació consular.

La mobilització egípcia va conjuminar la lluita contra el govern provisional militar que vol encotillar la revolució, i contra el principal agent de l'imperialisme a la zona, Israel.